

prima materia

zie je, zegt de geest
der aanwezigheden: deze aarde
met edel gesteente in haar buik
en aan haar huid grassen
en bomen, ze wemelt
van leven, maak haar
niet dood

gun haar de brede adem
de gulle lach van zomerdagen
de stille glinstering van sneeuw

jullie zijn toch van aarde
en leem, gekneed, geboetseerd
door vaardige goden:
wie zijn oorsprong verloochent
staart in de leegte voor zich uit

hou van de wouden
waar je ooit hebt gewoond
heb de rivieren lief
de vissen in hun water
al de schone voedzaamheden

zie, zei deze stem in de eerste tijden,
ik maak alles nieuw, want hoe oud
ik ook ben, ik heb vertrouwen: niets
gaat verloren dat met zorg
wordt omringd, geen hemellichaam
zal zijn baan verlaten als een kogel
van schade, geen menselijk bestaan
komt aan zijn einde als het wordt
doorverteld in de toon van tederheden

zie, zegt de moede stem en ze klinkt
of een vrees hem kwelt: deze wereld
van mensen bezig en bezig als bijen
als mieren in een terp
ze zijn zichzelf voorbij gesneld
en ik hoor hun bange dromen

wielen vonden ze uit en het wonder
van motoren, ze maakten een dag
van de nacht, en toch hoor ik
hun klacht, een knagend zeer
en toch zal ik van ze houden
want ze zijn van mijn leem en aarde
als het moet dan maak ik ze weer

Staf De Wilde